

gjøre ham opmærksom paa, at ifjor var Forholdet anderledes end iaar, idet jeg naturligviis tvøvrigt vil overlade til det nuværende Finantsudvalg at forsvare sin Udtalelse, men som Medlem af Finantsudvalget ifjor og som den, der har skrevet Betænkningen, skal jeg tillade mig at forklare det daværende Udvalgs Opfattelse af Sagen. Vi gif ifjor ud fra de samme Principer som den ærede sidste Tale, men da var Summen, som var overført fra det ene Aar til det andet, saavidt jeg husker, omtrent 1500 Rd., eller $\frac{1}{4}$ af det hele Beløb, hvorom der var Spørgsmaal; nu sagde man dengang: det ligger i Forholdenes Natur, at en vis Sum ikke kan berigtiges til 1ste April, der maa derfor blive et Beløb til Disposition; men naar der her er forlangt 1500 Rd. til Disposition, da er det for Meget, man maa kunne lade sig nøie med Mindre, da det Mødtsatte vilde vidne om, at man ikke har presset paa at faae Regningerne ind til rette Tid; derfor fremkom den Udtalelse, som findes i Finantsudvalgets Betænkning ifjor. Anderledes stiller Sagen sig iaar, hvor der kun er Tale om et ringere Beløb, saavidt jeg erindrer, 500 Rd.; Spørgsmaalet er, om der med Hensyn dertil er Grund til at gjøre den samme Betragtning gjældende, som ifjor fandt Anvendelse paa det langt større Beløb.

Sjæbning: Jeg troer, at hvad enten den Sum, hvorom det dreier sig, er lille eller stor, saa er Bevillingsformen i sig selv urigtig og kun en Eftergivelse for Uvane til at afslutte og opgjøre et Regnskabsvæsen ligeoverfor en Finantslov; det er en Feil under Veivæsenet, men det er en større Feil her, og det af den ganske simple Grund, at de Sager, hvorom det dreier sig under Veivæsenet, have en langt større Betydning; der hidrører Posteringen fra andre Grunde; den Postering, hvorom der her er Spørgsmaal, hidrører egentlig kun fra Bequemmeligheds-Grunde og slet ikke fra Andet. Et Finantsaar vil paa ingen Maade sige en Afslutning til Dag og Time af Pengeregning, men det er en Afslutning til Dag og Time af Ting's Afgjørelse; indenfor Finantslovens Grændser skulle alle de Ting, alle de Foretagender, for hvilke der er bevilget Pengemidler i Finantsloven, være afsluttede, og

ind i det næste Aar kan der ikke mere arbeides eller handles for det foregaaende Finantsaars Regning; derimod kan det foregaaende Finantsaar blive ved at betale for afsluttede Gjenstande, for hvad der er udført i det foregaaende Finantsaar, en vis Tid udover Grændsen af selve Finantsaaret. Det, der skulde gjøres, for at Finantsopslutningen kunde være klar og simpel, det er, at ingen Gjenstand maatte betales, ingen Udgift afholdes for det foregaaende Finantsaars Regning, naar det ikke paa Finantsaarets sidste Dag var afgjort, at den Sag, hvorfor man udrede Pengene, var fuldbjort, havde fremskaffet sin Berettigelse i det afsluttede Aar. Alle de Regninger, som her skulle betales, og som det hedder: komme for seent, de burde ikke kunne være til uden at være undersøgte af Bestyrelsen; naar Regnskabsførelsen er streng og i Orden, skal ingen Handling kunne foregaae paa Bestyrelsens Vegne, uden at den er kjendt af Bestyrelsen, kjendt enten i sit hele Omfang, bestemt ved et Pengebeløb, eller kjendt efter et rimeligt Overslag af Bestyrelsen, altsaa vilde ethvert Efterkrav, som indkom, være forudsat og følgelig indenfor den rette Grændse hænge sammen med det foregaaende Finantsaar — dertil har man ikke kunnet bringe det. Der er blevet en heel Deel Regningskrav, som ved Finantsaarets Slutning have viist sig at være ukjendte af Bestyrelsen; man har søgt at faae dem indskrænkede til det mindst Mulige, man har søgt at bringe Bestyrelsen til virkelig at holde Bog over sine Handlinger, førend de træde frem i Penge, men det har den ikke været at formaae til. Der er saaledes i Aarets Grændse blevet liggende en Forvirring, og navnlig ligeoverfor Revisionen har man indtil en vis Grad maattet anerkjende denne Forvirring som lovlig og indrømmet en lovlig Udførelse af Handlinger, der i strengeste Forstand egentlig ikke længere ere lovlige, men som paa en Efterbevilling skulle forskaffe sig deres Lovlighed. Det er ganske rigtigt, at det Feilagtige heri mere og mere taber sin Betydning, alt eftersom disse Summer blive holdte indenfor snevre Grændser, og Regjeringen bliver tvungen til at være mere og mere nøiagtig, eftersom den kommer indenfor snevrere Grændser, men i sig selv er Sagen den samme; Principet er der.